Р Е Ш Е Н И Е
№ 45591

гр. София, 19.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов
Стоян Тонев

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **9235** по описа за **2026** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Т. Д. Т., ЕГН [ЕГН], подадена чрез процесуалния му представител адвокат Д. Т., срещу Решение № 1988/2026г., постановено по административнонаказателно дело № 14795 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 21-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 24-4332-013271 от 13.06.2024 г., издадено от Началника на група към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Т. Д. Т. са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 2 000,00 лв. (1 022,58 евро) и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)“ за срок от 24 месеца, за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП

В касационната жалба са наведени оплаквания за неправилност на първоинстанционното съдебно решение поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила– касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) във връзка с чл. 63в от ЗАНН и чл. 209, т. 3 от АПК. Касаторът поддържа с жалбата и представени писмени бележки, че водачът е отказал извършването на тест с техническо средство („Drugtest 5000“) не от притеснение,както било прието, а поради лично недоверие в надеждността на показанията на теста. Твърди, че след получаването на талона за медицинско изследване не отказал изследване, а е бил в обективна фактическа невъзможност да се придвижи в указания срок от мястото на проверката (на [улица]) до В. академия (ВМА) –

[населено място], тъй като свидетелството му за управление е било отнето на място, а той не е разполагал с парични средства и мобилен телефон. Поддържа още, че районният съд е нарушил чл. 18 от ЗАНН, като не е съобразил, че отказът от полеви тест и последващото неизпълнение на медицинското предписание съставляват две отделни деяния, за които е следвало да бъдат съставени самостоятелни АУАН и издадени отделни наказателни постановления. Моли съда да отмени решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление. Претендира присъждане на разноски по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.
Ответникът по касация - Началникът на група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се явява в съдебно заседание. Депозира писмени бележки чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт С. К., с които оспорва касационната жалба като неоснователна. Поддържа, че решението на СРС е правилно, законосъобразно и постановено при пълно изясняване на релевантните факти и точно прилагане на закона. Моли решението да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Мария Малинова дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Излага съображения, че първоинстанционният съд е постановил валиден, допустим и правилен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.
Административен съд София-град, VIII касационен състав, след като обсъди наведените в касационната жалба доводи, взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, и извърши цялостна служебна проверка на обжалваното съдебно решение по реда на чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, намира за установено следното от фактическа и правна страна:
Касационната жалба е подадена в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.
За да потвърди обжалваното наказателно постановление, Софийският районен съд е приел за установено от фактическа страна, че на 28.05.2024 г. около 03:28 часа в [населено място] Д. Т. е управлявал лек автомобил марка „О.“, модел „Инсигния“, с рег. № СВ 9140, по [улица]срещу блок № 29, в посока на движение от [улица]към [улица]. На посоченото място водачът е спрян за извършване на полицейска проверка от служители при 04 РУ на СДВР. В хода на проверката, при проведената беседа и възникнали съмнения, контролните органи са поканили Т. да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство – тест „Drugtest 5000“ с фабричен номер ARRM-0038. Водачът категорично е отказал да бъде изпробван с техническото средство, което е отразено в докладна записка от същата дата, изготвена от полицейски орган (полицай С. Т.). В 03:45 часа на водача Т. Д. Т. е издаден и връчен срещу подпис талон за медицинско изследване № 01740270 за явяване във ВМА – [населено място] в 45-минутен срок. Водачът не се е явил във ВМА – [населено място] в указания срок и не е предоставил биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване. На място мл. автоконтрольор С. Х. П. е съставил срещу Т. АУАН серия GA № 1328753 от 28.05.2024 г., в който нарушението е описано и квалифицирано по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Въз основа на акта е издадено и НП № 24-4332-013271 от 13.06.2024 г.
Тази фактическа обстановка е установена от районния съд въз основа на съвкупния анализ на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства: АУАН серия GA № 1328753/28.05.2024 г., талон за медицинско изследване № 01740270, докладна записка от 28.05.2024 г., заповеди за компетентност, както и от събраните гласни доказателствени средства –

показанията на свидетеля-актосъставител С. Х. П..
Настоящият касационен състав намира, че фактическите констатации на районния съд са изчерпателни, правилни и изцяло кореспондират със събрания доказателствен материал. Съгласно чл. 220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, като в случая по делото липсват допуснати процесуални нарушения при събирането и проверката на доказателствата.
Направените от първоинстанционния съд правни изводи за законосъобразност на наказателното постановление са правилни и се споделят изцяло от настоящата инстанция.
Също като районния съд и касационната инстанция намира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат всички задължителни реквизити по чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. Нарушението, датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено, са описани ясно и недвусмислено, което е осигурило в пълен обем възможността на нарушителя да разбере в какво е обвинен, за какво е наказан, и да реализира правото си на защита.
Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който не е участвал в пътнотранспортно произшествие и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2 000,00 лв.
С Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на Върховния административен съд, е прието че отказите по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания. С ТР № 13 от 20.12.2021 г. е посочено, че в нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са уредени няколко отделни хипотези на отказ от посочените в нея лица, притежаващи качеството „водач“, някои от които свързани със задължението им да бъдат проверени за наличието и концентрацията на алкохол в кръвта, а други във връзка с установяване наличието на наркотични вещества/аналози. Нормата предвижда две форми на изпълнителното деяние - отказ за извършване на проверка и неизпълнение на предписание на контролния орган. Тези забрани могат да бъдат съотнесени както спрямо проверката за употреба и концентрация на алкохол в кръвта, така и спрямо тази за употреба на наркотични вещества или техни аналози. В цитираното ТР е посочено, че когато водачът откаже да бъде проверен/изследван за проверка на всяка от двете субстанции, той по същество отказва да бъдат извършвани действия с различен вид и характер, имащи за цел осъществяване на контрол за спазване на различни забрани, засягащи по различен начин и в различна степен обществените отношения, непосредствен обект на нарушенията. В настоящия случай се касае за отказ за проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Нарушението е на просто, формално извършване, като законът не изисква настъпването на вредоносен резултат. Нарушението е довършено с настъпване на самия факт на обективиране на отказа и възпрепятстване на проверката и не изисква настъпването на вредоносен резултат.Деянието е съставомерно и напълно довършено още на мястото на проверката с факта на изразяване на категоричен отказ от страна на водача да се подложи на изпробване с надлежно

определено за целта техническо средство/тест (чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози за установяване употреба на наркотични вещества и техни аналози. Неоснователно е възражението, че се касае за две отделни административни нарушения, за които е наложено едно общо наказание в нарушение на чл. 18 от ЗАНН. От съдържанието на АУАН и НП се установява, че на касатора е вменен отказ да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Отразяването на последващия факт, че водачът не се явил във ВМА не обективира амостоятелно второ административно нарушение, а представлява елемент от процедурата, последвала отказа от проверка с техническо средство. Административното нарушение е ясно индивидуализирано – едно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, осъществено чрез отказ от проверка с тест за наркотични вещества. Съответно наложеното наказание е едно – фиксираното в закона наказание от глоба в размер на 2 000,00 лв. и лишаване от право на управление за срок от 24 месеца, съответстващо на единственото вменено административно нарушение.

Правилно районният съд е отхвърлил възраженията за липса на вина и наличие на „обективна невъзможност“ за явяване във ВМА - [населено място]. Субективното недоверие на водача в техническите устройства за проверка на наркотични вещества („Drugtest 5000“), мотивирано с твърдения за медийни публикации, е правно ирелевантно. Съгласно чл. 2, ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по Закона за движението по пътищата разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. Съгласно чл. 2, ал.2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., неизпълнението на задължението по ал. 1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредбата регламентира, че при извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а употребата на наркотични вещества или техни аналози - с тест, като съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 4 от ДР на Наредбата „тест за проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози“ е средство за установяване по химичен или имуноаналитичен метод наличието на наркотични вещества или техни аналози в орална течност (слюнка). Твърденията на касатора, че не е могъл да стигне до ВМА- [населено място], представляват защитна теза, която не намира опора в доказателствата по делото. Отнемането на място с АУАН на свидетелството за управление на МПС касатора (като лице, отказало проверка за наркотични вещества или техни аналози) по никакъв начин не ограничава възможността да се придвижи пеша, с таксиметров транспорт, чрез съдействието на други лица.

Предвид изложеното, като е потвърдил наказателното постановление, районният съд е приложил правилно материалния закон и не е допуснал съществени процесуални нарушения. Наложените административни наказания са определени в абсолютен законов размер, поради което не подлежат на ревизиране. Обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на правния спора своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция се явява основателно, като съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 143 от АПК,

чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде определено в размер на 66,47 евро.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №1988/2026г., постановено по административнонаказателно дело № 14795 по описа за 2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 21-ви състав.
ОСЪЖДА Т. Д. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Началник на група към отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР),сумата в размер на 66,47 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение пред касационната инстанция.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: